

PROTOKOL O HLAVNÍM LÍČENÍ

sepsaný u Okresního soudu v Olomouci dne **17. 2. 2025 v 12:30** hod. (fakticky v 12:40 hod.)

V trestní věci

obžalovaného: **Mgr. Vladimír Chlup**, narozený 8. 4. 1970
bytem 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc
pro přečin prisvojení pravomoci úřadu podle § 328 zákona č. 40/2009 Sb.,
trestního zákoníku

Přítomni:

Samosoudce: **Mgr. Jakub Kučera**
Protokolující úřednice: Jana Hebelková
Státní zástupkyně: **Mgr. Simona Petříková - osobně**, termín vzat na vědomí u HL
17. 1. 2025, soudu známa z úřední činnosti
Obžalovaný: **Mgr. Vladimír Chlup – osobně**, termín vzal na vědomí u HL
17. 1. 2025, soudu znám z předchozího HL
Obhájce: **JUDr. Tomáš Nielsen - osobně**, termín vzal na vědomí u HL
17. 1. 2025, soudu znám z předchozího HL

V jednací síni dále přítomna veřejnost. Obhájce i státní zástupkyně uvádějí, že nikdo z veřejnosti nebude navrhován jako svědek.

O průběhu hlavního líčení **bude** pořizován zvukový záznam.

Samosoudce zjistil totožnost osob, které se dostavily.

Samosoudce zjistil, že pětidenní lhůta k přípravě od doručení předvolání obžalovanému **byla zachována**.

Samosoudce zjistil u st. zástupkyně a obhájce, že pětidenní lhůta k přípravě od vyrozumění **byla zachována**.

Podle § 219 odst. 3 tr. řádu zopakován dosavadní obsah jednání.

Nato přistoupeno k výsledku **obžalovaného**:

<u>Mgr. Vladimír Chlup, gen. č.l. 54, soudu znám z předchozího hlavního líčení. Po zákonném poučení dle §§ 33/1,2; 92/1,2,3; 93/1; 95/1,2 tr. řádu uvádí:</u>
--

Poučení jsem porozuměl. K věci vypovídat budu.

K věci obžalovaný uvádí: hranice určuje sama ta listina, ta je ve své podstatě vztažným bodem demokratického právního státu, který je neměnný, nezadatelný, nezcizitelný a nepromlčitelný a ty ústavní zákony, jiné zákony, právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod. Tudíž to odpovídá i na ten dotaz, který jste měl, nemohu si dělat co chci. Listina základních práv a svobod z mého pohledu má hlavní důvod ten, aby vlastně lidi se shodli na tom, že jsou si rovni v důstojnosti i v právech a ty práva a ta důstojnost je jí

vymezena, tzn. ten základní atribut té Listiny je dohodnout se k tomuto vztažnému bodu, a to jednání a chování vlastně podřídít té Listině.

Obžalobu vnímám, chápu ji, jen vzhledem k Listině mám problém s tím, že jsou viny za skutky činy to, že jsem jednal podle Listiny, tak jak to může být jakoby závažné. Tam ta obžaloba říká, že jsem jednal podle Listiny, ale neříká jako obžaloba, v čem jsem jednal špatně podle Listiny. Jestliže jsem tedy s odkazem na Listinu něco udělal, tak ta obžaloba neříká, v čem to bylo chybné. Ta obžaloba říká, že jsem to udělal s odkazem na Listinu, s odkazem na Listinu já mohu spravovat věci veřejné přímo podle Článku 21 odstavce 1 a není mi řečeno v celé obžalobě, proč bych tak nemohl činit.

K dotazu samosoudce, co si obžalovaný představuje pod tím, že přímo může vykonávat správu veřejných věcí sám, co si pod tím konkrétně představuje, obžalovaný uvádí:

Demokraticky právní stát Česká republika je nějakým způsobem definován Ústavou a ta říká, že jsou tam nějaké ústavní orgány a pokud ve své podstatě ty ústavní orgány přestanou konat tu svoji činnost v soulad s Ústavou, tak samotná Ústava říká, že občané mají právo na tu přímou zprávu věcí veřejných, což ta listina upřesňuje z hlediska těch bantinelů. Tam ten problém vnímám prostě v tom, že já odůvodňuji svoje jednání např. tím, že jsem jednal podle Článku 23 a ten Článek 23 jsem nevytáhl já, nepoužil jsem ho já, protože Článek 23 je právo na odpor proti někomu, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod stanovených listinou. To jsem neudělal já, já jsem nic takového neodstraňoval, ale Ústavní soud, soudci Ústavního soudu, se přiznali k tomu, že toto udělali. Přiznali se k tomu v roce 2009, že tento demokratický právní řád založený Listinou chtějí odstranit výslovně tím, že pominou Článek 23 a já jsem neudělal nic jiného, než jsem toto 2. listopadu 2009 aktivoval a od toho ve své podstatě bylo zahájeno nějaké martyrium, které skončilo tím, nebo dosud neskončilo, ale v roce 2016 Nejvyšší správní soud sám od sebe napsal, že jsem „Nejvyšší ústavní institucích“, já si o tom můžu myslet co chci, neříkám, že tento názor sdílím, ale je to stanovisko Nejvyššího správního soudu a to bylo předloženo a z tohoto pohledu jsem vycházel z toho, že pokud někdo přestane plnit mezinárodní závazky, tj. podle Článku 10 Ústavy, jsou jistým způsobem nadřazeny českému právnímu řádu, tak musím se do toho nějakým způsobem položit, zvláště v situaci, kdy v této věci jsem profesně činný. Takže když to řeknu jednoduše, mě tam v té obžalobě chybí třeba to, že podle takovéto části zákona, podle takového ustanovení mohla ta druhá strana něco udělat, to jsem tam nikde nenašel a je mi vyčítáno to, že jsem použil Článek 21 odstavec 1 a Článek 23 Listiny, což si osobně myslím, že asi úplně nejde, protože státní zastupitelství ve svém slibu říká zcela jasně, že tyto věci musí chránit, Článek 4 Ústavy říká zcela jasně, že tyto věci jsou pod ochranou soudu, tak nerozumím tomu, jak můžete být souzen za to, že použijete Článek 21 odstavec 1 a Článek 23 Listiny. Jsem souzen za to, že jsem svým výkladem použil tyto Články, ale to je trochu problém, tam je napsáno obecným výkladem. Obecný výklad je takový, který je všeobecně platný, protože obecný znamená všeobecný, takže jestliže státní zastupitelství mi má za zlé, že jsem používal všeobecně platným způsobem Listinu, tak opravdu nevím, co by na tom mělo být protizákonné nota bene trestné, to je ten můj problém.

K bodu 1 obžaloby obžalovaný uvádí: já jsem občan Evropské unie. Ano, já mám na to právo to udělat. Takový dokument jsem vytvořil a odeslal jsem ho osobám uvedeným v obžalobě. Ony mi odpověděly. Já jsem požádal o součinnost při tom překladu rodilého mluvčího. Nechal jsem si i soudně ten německý překlad přeložit. V hlavičce jsem upozornil, že tak činím podle Článku 5, Článku 6 Smlouvy o Evropské Unii. To nebyla moje jediná korespondence s Evropskou komisí, té korespondence je daleko větší množství a potom, co se týče České republiky, tak jsem tam odkázal na ty dokumenty, o které opírám tu možnost vystupovat podle Článku 23 a Článku 21 listiny.

K dotazu samosoudce, zda se tam označil jako občan, který aktivoval tyhle články nebo zda se označil jako nějaký orgán České republiky, obžalovaný uvádí: jsou dvě instituce v demokratickém právním státě

Česká republika podle Článku 2 Ústavy i Článku 2 Listiny, a to je státní moc a potom každý, což je myšleno podle myslím Článku 42 Listiny, občan. Česká republika má dvě instituce, státní moc a každého a tyto instituce jsou si rovny v důstojnosti i právech, tzn. není důvod, aby občan České republiky potažmo občan Evropské unie neoslovoval sobě rovné orgány.

K dotazu samosoudce, jak se označil, když je uvedeno jednající panem Vladimírem Chlupem jako „nejvyšší ústavní instituci“, obžalovaný uvádí: to je uvedeno v uvozovkách. Má to odkaz na dokument Nejvyššího správního soudu, tam je uveden ten dokument Nejvyššího správního soudu. Uvozovky můžete použít ve dvou případech, ironizujícím způsobem a v citaci, toto je oficiální dokument, nevím, proč bych v tom měl být ironizující. Tzn. já jsem citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

K dotazu samosoudce, koho je Rozhodnutí 1/2021, jak je to nazýváno a napsáno v obžalobě, obžalovaný uvádí: tam je to číslo z toho roku 2016. Je to rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

K dotazu samosoudce, čím je dokument, který rozeslal s názvem Rozhodnutí, obžalovaný uvádí: to je rozhodnutí občana Evropské unie a občana České republiky, tedy moje. Mám právo na přímou správu věcí veřejných. Ten důvod je třeba vnímat, proč jsem to udělal. Ten důvod byl víceméně ten, že jsem v roce 2009 na něco upozornil a roce 2009 v souvislosti s tím, že jsem na něco upozornil, klesly obranné výdaje České republiky na 1 %, takže já jsem upozorňoval na to, že závazky vůči Severoatlantické alianci jsou jasně definovány a dnes stojíme před situací, že to jedno procento, které jsme do roku 2023 vydávali, budeme muset doplnit razantním skokem na 3 procenta, takže pokud to profesně víte, pokud se profesně v této věci pohybujete, tak máte zodpovědnost za ty skutečnosti úplně stejně třeba jako jakýkoliv občan ČR včetně občanů, kteří se identifikují s Ministerstvem obrany nebo Armádou České republiky. Je to prostě vaše zákonná povinnost to řešit. Plyne to z Listiny základních práv a svobod. To má každý občan, povinnost. Je třeba vnímat to, že Listina základních práv a svobod je subsidiární projekcí Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, což je číslo 120/1976 Sb., tj. Článek 21 odstavec 1 a Článek 23 to jasně říká. To jsou politická práva. Já rozumím tomu, že to může někomu připadat divné, tomu já rozumím, ten krok se mi nedělal lehce, ale jestliže víte, že dojde k válce za určitých okolností, jestliže víte, že to bude vyžadovat i navýšení rozpočtových zdrojů, jestliže víte, že to bude předpokládat možné nasazení občanů ČR ve válce a podotýkám, že se bavíme o letech, které byly před 24. únorem 2022, na všechno toto jsem upozorňoval, mám v tom publikační činnost, tak potom je jistým způsobem alibistické nic neudělat a já jsem toto udělal. Věděl jsem ještě jednu velkou podstatnou náležitost, že v rámci kovidového vyrovnání Evropská komise navýší rozpočet ČR přibližně o tuto částku, těch 434 miliard Kč a také je třeba mít v potaz, že tyto peníze nebylo možné používat na vyzbrojování armády. Já jsem na to obdržel odpověď z Evropské komise, ta odpověď vzala, to, co jsem jim napsal, na vědomí a z toho já vyvozují, že ČR mohla opravdu to, co by dostala navíc, tzn. v těch přibližně 450 miliard, použít na dorovnání toho deficitu armády a tím pádem ve své podstatě byla ta situace úplně jiná, než jsme teď. Teď jsme v situaci, že opravdu naše vyjednávací pozice na mezinárodním fóru je poměrně malá. Z Evropské unie mi bylo odpovězeno a já jsem v bodu 1 v tom dopisu přímo napsal, že kdyby měli s formou, kterou jsem tam poslal, problém, tzn. použití státních symbolů Evropské unie a použití státních symbolů České republiky, tak že mají institut evropského prokurátora a mohou ve své podstatě v této věci konat. To se nestalo. Takže já z toho nemám důvod nepředpokládat, že jsem jednal zákonně a zcela transparentně.

K bodu 2 obžaloby obžalovaný uvádí: takovou listinu jsem vytvořil a odeslal. Podal jsem ji i na Nejvyšším správním soudu. Na Nejvyšším správním soudu jsem to podal osobně. Na Bezpečností informací službu jsem to poslal, protože Bezpečnostní informační služba komunikuje přes P. O. BOX. Nejvyššímu správnímu soudu to bylo určeno. Označil jsem se stejně jako v případě té Evropské komise.

K dotazu samosoudce, zda potenciálně může brát někoho do vazby nebo nikoliv, když je to role soudu. Ten dokument má charakter rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde vzal tu pravomoc, obžalovaný uvádí: je to správní soud, tzn. je to správa věcí veřejných, tzn. správní soudnictví je specifické v této věci. Já vycházím z toho, že tento dokument bez aktivní součinnosti osob, které jsou tam uvedeny jako předsedové jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu, je k ničemu. To rozhodnutí je koncipováno tak, aby tyto osoby mohly ve své podstatě, v souvislosti i s tím výnosem v tom roce 2016, získat jakousi legitimitu, tzn. zrušit můj Článek 23. Kdyby ty osoby to vyslyšely, tak můj Článek 23 ruší, protože si berou zpět povinnosti a možnosti z Ústavy, které jí náleží a tam je důležité říct, proč jsem to udělal. Když se na to podíváte, tak tam ty spouštěče byly tři, z toho jeden je tam přímo uveden. Tenkrát nastala situace, že Bezpečnostní informační služba se objevila bez ředitele, protože funkční období panu Michalu Koudelkovi skončilo a kabinet vedený panem Andrejem Babišem ho pověřil zastoupením, výkonu funkce zastoupením, což podle zákona o Bezpečnostní informační službě a zákona o zpravodajských službách není možné. Toto je z hlediska bezpečnostních a zpravodajských kapacit zcela zásadní problém, protože v tu chvíli ten člověk má problémy se svou legitimitou a je velmi těžké, i z hlediska dalších věcí, aby mu tu legitimitu někdo nepřipomínal, aby tuto legitimitu ve své podstatě ztrácel i v rámci zpravodajských kruhů. Tady je důležité říct, co se od té doby stalo. Od té doby se stalo to, že Česká republika na úrovni premiéra vykonala dvě návštěvy Spojených států a pokaždé začínala tuto návštěvu v Langley, v sídle CIA. Z hlediska diplomacie a z hlediska zpravodajských služeb je to jasné neuznání suverenity České republiky a můžeme si o tom myslet co chceme, ale já bych byl rád, kdyby toto skončilo a toto opravdu může skončit pouze tím, že se zruší můj Článek 23, tzn. že tu legitimitu vykonávat tyto záležitosti si opět vezmou osoby činné v ústavních orgánech. Je třeba vnímat to, že jestliže lze zpochybnit funkci ředitele zpravodajské služby, tak potom je problém, že ten zpochybní celou tu službu a ty návštěvy třeba, jak byly organizovány ze strany Spojených států, tak to tak bylo. Ty dvě další věci, které jsou s tím spojeny, jsou jednak operace CIA přímo, které jsem byl účasten, která vznikla ve své podstatě na základě mých profesních záležitostí a která měla dojít k závěru, jak na tom Bezpečnostní informační služba je. Sama Bezpečnostní informační služba, pokud je mi známo a Spojené státy to potvrdily, dospěla k názoru, že k aktivaci Článku 23 i Článku 21 odstavce 1 Listiny došlo. Toto není předmětem tohoto řízení a není to tam řečeno, ale je to tam myslím popsáno a potom mám i osobní záležitost, že Bezpečnostní informační služba si nechala požehnát praporu s tím, že zastává stejné duchovní hodnoty jako katolická církev a zde, já jsem teda katolík, ale zde mám dva problémy. Jednak si myslím, že by nemělo být v demokratickém právním státě, který se nesmí vázat žádnou výlučnou ideologií nebo náboženstvím, takto žehnáno jakoby praporům státní organizací tohoto typu a za druhé se také obávám, že za těchto okolností, které tady projednáváme, Bezpečnostní informační služba neuznává stejné hodnoty jako katolická církev. Dokonce bych řekl, že neuznává hodnoty, které jsou spojeny s demokratickým právním státem, to je Listina základních práv a svobod. Ta dvojka byla opravdu motivována především tím, aby lidé činní v Bezpečnostní informační službě, resp. Nejvyšším správním soudu, zpátky získali svoji legitimitu. Je potřeba vnímat, v jaké to bylo uděláno dobře a je třeba vnímat i to, že ten následný vývoj to víceméně potvrdil, ty problémy, které z toho plynou.

K bodu 3 obžaloby obžalovaný uvádí: tuhle listinu jsem vytvořil, tato listina je reakcí na odpověď z Evropské komise, která víceméně potvrdila, že bere tu situaci, kterou jsem nastínil, na vědomí a já jsem tímto krokem chtěl ve své podstatě aktivovat Ústavní soud a Nejvyšší správní soud. Důležité je to, že ani jedna ta instituce na to nereagovala. U Ústavního soudu tam mohu ve své podstatě předpokládat, že se někdo může domnívat, že není vázán žádnými časovými lhůtami, u Nejvyššího správního soudu tomu tak není, tzn. z mého pohledu není důvod, abych si myslel, že to neplatí, protože jinak by na to musel někdo reagovat. Nejvyšší správní soud ani Ústavní soud na to nereagovali. Je třeba zdůraznit jednu věc. Já jsem ty kroky nedělal tak, abych zpochybňoval demokratický právní stát. Já jsem se snažil vytvořit rámec, aby osoby, které se

identifikují s jednotlivými ústavními orgány měly možnost říct, že Listina základních práv a svobod je základní zákon státu a přes to nejede vlak. To se zatím nestalo. Je třeba vnímat, že tady máme dva ústavní zákony, které jsou přímo proti Listině a máme tady dva nálezy Ústavního soudu, které neuznávají Listinu a demokratický právní stát. To napsali přímo ti ústavní soudci, oni to tam napsali. Jestli místopředseda Ústavního soudu napíše, že tento krok musí udělat pouze pomine-li Listinu základních práv a svobod a je si toho vědom tedy a přesto to napíše a nechá to ostatní kolegy podepsat, tak je snad jasné, že je to prostě v pozici, že se postavili proti Listině a pokud se bavíme o parlamentu, tak ještě tady máme zprávu, která říká, že ústavodárce, tedy parlament ve složení ústavodárném neví, co to je Listina, neví, jestli je to ústavní zákon nebo jiný právní předpis, neví, jestli ho může rušit, do něho zasahovat nebo měnit, ale protože se domnívá, že už se to někdy stalo, tak že to bude dělat dál. Toto jsou zcela jasné skutečnosti, které říkají, že osoby činné v ústavních orgánech neuznávají svrchovanost zákona, občanská práva a lidská práva. Jinak existuje usnesení nebo Nález Ústavního soudu č. 14/1994, jak bylo učiněno 21. 12. 1993 a tam je přímo napsáno, že plénum Ústavního soudu je přesvědčeno, že české právo není zaleženo na svrchovanosti zákona, ale že je založeno na svrchovanosti lidu. Já jsem vystudoval politologii, vystudoval jsem i historii a vím, co to znamená svrchovanost lidu, svrchovanost zákona, jsou to jiné režimy republikánské, které se točí jakýmsi způsobem v cyklu, takže když toto mám nějakým způsobem posoudit, tak mám k tomu jakousi profesní způsobilost a tady říkám, že máme ústavní orgány, které nám ve Sbírce zákonů dosvědčují, že se nehodlají řídit ústavním pořádkem České republiky a že se nehodlají řídit Listinou základních práv a svobod. Z toho mimo jiné plyne, když to vezmete z hlediska mezinárodního práva podle Článku 10 Ústavy, tak z hlediska mezinárodních smluv to třeba pro nás plyne, že máme nulovou kolektivní obranyschopnost, protože nemůžeme použít Článek 5 Severoatlantické smlouvy třeba, protože to můžeme pouze za předpokladu, že ta základní práva definovaná tím mezinárodním paktem o občanských a politických právech na základě Charty OSN prostě uznáváme. Když je neuznáváme, tak jsme mimo hru. Já teď v kontextu té situace, která je, prostě chci tlačit na to, aby se vyřešilo, jestli teda se budeme řídit tímto mezinárodním právem, které bylo implementováno pomocí Listiny i do našeho právního systému nebo ne, protože opravdu může nastat situace, velmi rychle může nastat situace, že nám někdo řekne: no ale, vy tady máte tyto problémy a na mezinárodním fóru to už bylo naznačeno, že se to asi řekne, a ne z jedné strany. Bylo naznačeno, že právo OSN a jeho implementace v jednotlivých státech bude základním řekněme kamenem pro posuzování, jak na tom ten stát je a jestliže vnímáme to, že Listina základních práv a svobod je opravdu projekcí toho mezinárodního práva OSN do našeho právního systému nebo ta hlavní, tak potom, jestli nedodržujeme Listinu, jestli tím pádem nedodržujeme pakt, tak nemůžeme počítat s tím, aby nám bylo řečeno, že dodržujeme mezinárodní pořádek. Jsou vyjádření ze strany Číny, jsou vyjádření ze strany Ruské federace, které to říkají a v pátek bylo vyjádření ze strany Spojených států. Je třeba vnímat, že ČR je součástí Evropské Unie, bavíme se tady o situaci, která se týká v tuto chvíli i celé Evropské unie. Vládne právo, ten zákon, ten je svrchovaný. Já ho využívám, já mám na to právo ho používat. Ten problém jsem tady řekl. Ústavní soud říká, že se nehodlá řídit Listinou základních práv a svobod, říká to veřejně a zcela jasně. Ústavodárce říká, že se nehodná řídit Listinou základních práv a svobod, říká to veřejně a zcela jasně. Skutek pod bodem 3 obžaloby odpovídá. Opět jsem byl označen jako v předchozích dvou případech jako „Nejvyšší ústavní instituce“. Je to citace Usnesení Nejvyššího správního soudu.

K bodu 4 obžaloby obžalovaný uvádí: Obvodní soud pro Prahu 6 potom se mnou komunikoval. Listinu jsem vytvořil a obsah odpovídá. Listinu jsem odnesl na Obvodní soud pro Prahu 6. Tady je spíš otázkou, podal jsem to právě v tom režimu Článku 21 odstavce 1 v rámci režimu Článku 23 na Okresní soud pro Prahu 6, tedy podle Článku 4 Ústavy České republiky 1/1993 Sb., je povinen, má základní práva a svobody chránit, tzn. ten základní problém je, že na jedné straně nepřipustil, řekněme veřejné projednání v rozporu s Hlavou 5 v této věci, o což jsem ho požádal, na druhé straně je problém, že všechny ty dokumenty, o kterých jste teď mluvil, se

k Vám dostaly právě cestou toho Obvodního soudu pro Prahu 6 přes státní zastupitelství a tady si kladu otázku, jak je to možné, protože v právním státě to opravdu možné není. To by potom museli napřed chránit má práva v rámci veřejného řízení, které bylo občanskoprávní v tomto případě, podle Listiny řešit ve své podstatě tu podstatu té věci, tzn. tam místně příslušný byl Obvodní soud pro Prahu 6 nikoliv trestní soud v Olomouci. Pochopte, jestliže mám nějaké právo, zatím mě nikdo nerozporoval, ani v obžalobě není rozporováno, že to právo nemám, to právo je pod ochranou soudní moci, tak jak může soudní moc zahájit ve své podstatě s výkonnou mocí součinnost na dehonestaci mé osoby. Neříkám, že je účelem trestního řízení dehonestace, ale státní zastupitelství dozorovalo dehonestaci mé osoby, které bylo v rozporu se zákonem. V rámci toho trestního řízení byla vyloučena Hlava 5 Listiny, výslovně vyloučena. To není můj výklad, to je napsané v rozhodnutí krajského soudu, které bylo předloženo jako důkaz. Krajský soud řekl, bylo to v rámci řízení o mém umístění do psychiatrické léčebny, kde jsem strávil 300 hodin bez toho, aniž bych stanul před soudem, což rovněž není možné. Nemohu být 300 hodin v psychiatrické léčebně bez toho, aniž bych stanul osobně před soudem, taková možnost neexistuje. Zákon říká, že to nejde. Článek 8 odstavce 3 Listiny základních práv a svobod říká, že jsem-li obviněn z trestného činu nebo stíhán, tak má PČR pouze dvě možnosti, zajistit mě a odvést mě k soudu nebo mě po nějaké lhůtě propustit na svobodu.

K bodu 4 dále obžalovaný uvádí: jsem překvapen, že když něco podáte k soudu, tak soud místo toho, aby to řešil, tak zahájí činnost s mocí výkonnou, což je státní zastupitelství. Státní zastupitelství je součástí moci výkonné, tzn. soud tímto krokem jasně potvrzuje, že není nestranný.

K dotazu samosoudce, kdyby v rámci jiného řízení měl podezření, že v rámci vedeného řízení dochází k trestnému činu nebo že někdo podal důkaz, který zfalšoval nebo poskytl krivé svědectví, tak co by měl dělat, aby se nedopustil toho, co uvádí, obžalovaný uvádí: můžete samozřejmě dát podnět k trestnímu stíhání, ale to se nestalo v tom kontextu, že já mám právo na to, aby moje věc byla řešena veřejně. Ale to se mělo dít u Obvodního soudu pro Prahu 6. Já jsem udělal podání, nikoho jsem tím podáním neoslovoval nebo nenapadal, dál jsem mohl žít, všichni mohli dál žít úplně normálně, já jsem jenom chtěl svým podáním ve své podstatě narovnat situaci, která je problém, a to je vyzbrojování armády ČR, příprava Armády ČR na bojeschopnost, jinými slovy toto je všechno potvrzeno na veřejné diskusi dnes, tam není rozpor. Jinými slovy, já jsem využil svého zákonného práva a požádal jsem soud o ochranu svých základních práv a svobod a soud místo toho, aby tu ochranu základních práv a svobod se mnou projednal, tzn. on si mě mohl pozvat a říct, víte, může to vést k tomu, že budete trestně stíhán a já řeknu ano, já to chápu, ale mám pro to tyto důvody, tak místo toho, aby vyslechl ty mé důvody, na což já mám právo, aby soud vyslechl moje důvody, které mě k tomu vedly, tak zahájil ve své podstatě nějaké úkony s jinou složkou státní moci proti mé osobě. Tam došlo k tomu, že jsme si vyměnili několik dopisů s Obvodním soudem pro Prahu 6 a následně s Městským soudem v Praze, v žádném z těch dopisů nebylo napsáno, že jsem udělal něco špatně. Jinými slovy, kdyby tam bylo napsáno: zdá se nám, že jste udělal něco špatně, pojdte tady s námi si to vyříkat a potom ve své podstatě bych klidně i rád na sebe podal trestní oznámení, kdybych shledal, že to je relevantní, ale tady došlo k tomu, že soudní moc přestala se řídit Listinou základních práv a svobod, přestala chránit má základní práva a svobody a zahájila jakési úkony, které vedly k tomu, že tady dnes stojím. Je to trochu zvláštní, na jedné straně můžu poděkovat za to, že před Vámi stojím, protože já se 14 let snažím, abych před nějakým soudem stál a ten důvod je jednoduchý, aby se opravdu projednala situace, kdy se tady na úrovni ústavních orgánů nedodržují ústavní zákony, nedodržuje se ústavní pořádek České republiky, takže kde jinde to chcete řešit než u soudu. Vy mi říkáte, jestli můžu někoho umístit do vazby, já opravdu nemám myšlenky tady v té násilné rovině, vy říkáte, že to není násilné, ale je to násilné omezení osobní svobody, vazba. Já nemám tyto záležitosti. Já jenom vím, že když uděláme chybu, tak to násilí proti nám, proti České republice, použije někdo jiný a tomu já chci ve své podstatě zabránit. A to jde opravdu jenom tím, že se pochopíme, třeba na úrovni té

Listiny, že tu Listinu vezmeme jako vztažný bod a ta Listina jako vztažný bod nám bude „majákem“ podle kterého se budeme rozhodovat co je špatně a co je dobře. Jestli kdokoliv napíše, že podle Článku 23 dává odpor proti nějaké činnosti někoho a tady bereme, že jsem dával odpor proti tomu, že se nevyzbrojuje Armáda ČR, která se měla vyzbrojovat, a to si myslím, že veřejná diskuse dnes nezpochybňuje, tak kde jinde to chcete projednat než u toho soudu. Listina základních práv a svobod, a sám jste to naznačil, neurčuje ve své podstatě, kromě toho, že to musí být s ní v souladu, jakým způsobem je Článek 23 a Článek 21 odstavce 1 vykonáván. Meze vykonávání těchto článků je samotná listina. Odpor je činnost proti činnosti jiného, to není občanská neposlušnost nebo nějaký násilný akt. Máte třeba článek 18, který zakládá petiční právo apod., vy když zjistíte, že někdo dělá něco asi špatně, že by to mohl dělat líp, tak mu prostě pošlete nějaký elaborát a on pokud je ústavním orgánem nebo kompetentním úřadem či bezpečnostním sborem, tak vám na to má jakýmsi způsobem odpovědět. Když to neudělá, tak sám dosvědčuje, že tu listinu neuznává a jestli to neudělá několik institucí, tak nezlobte se na mě, jestliže vím, že dnes začne reálná reálná diskuse o tom, že se bude zavádět povinná vojenská služba z důvodů našeho opomenutí v minulých letech, tak můžete asi vnímat, že mé kroky byly trochu relevantní. My jsme něco zanedbali, něco jsme udělali špatně a teď se nás Spojené státy konkrétně podle Článku 4 Severoatlantické smlouvy oficiálně ptají, ten dotaz obdrželo Ministerstvo obrany minulý týden, kolik vojáků jsme schopni poslat na Ukrajinu. Současně nám v červnu bude řečeno, že naše armáda se má zvětšit z 30 tis. na 37 500 a protože znám způsob doplňování armády a jejího fungování, tak Vám říkám, že to asi nejde udělat jinak, než že někteří lidé na tu vojnu budou muset chodit povinně, a to samé ve své podstatě řekl ve své podstatě pan Řehka, který je vnímán jako náčelník generálního štábu Armády ČR. Já Karla Řehku znám dlouho, takže mě se to těžko říká, protože jsem s ním v nějakém znalostním vztahu. Náčelník Generálního štábu je jakási hodnost, která je obsazována.

K dotazu samosoudce, zda může vysvětlit, když říkal, že kdokoli může aplikovat Článek 23 a Článek 21, že by v jeden moment zde mohlo být třeba 5 milionů lidí, kteří by to aktivovali a každý by vydával rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jeden by rušil Bezpečnostní informační službu, druhý by tří Bezpečnostní a informační služby zakládal, jak si to představuje, že by to fungovalo, obžalovaný uvádí: bylo by to chaotické, to s tím souhlasím.

K dotazu samosoudce, kdyby někdo dospěl k závěru, že jeho aplikace Článku 23 a 21, je v rozporu s Listinou základních práv a svobod a začal by dělat kroky, aby mu v tom zabránil, obžalovaný uvádí: dobře, ale na to měl někdo 14 let. Republika má nějaký cyklus. Předpokládám, že podle Článku 2 odstavce 2 č. 1/1993 Sb., tedy Ústavy ČR tato situace nastala a opravdu takto může postupovat kdokoli v ČR. Moje odlišnost spočívá pouze v tom, že jsem se snažil postupovat metodicky a systematicky, že jsem dospěl po 14 let k tomuto místu. 14 let nikomu nevadilo, na začátku byl Ústavní soud, který řekl, že víceméně se přece nemůžu rovnat Ústavnímu soudu, jako vybraným osobám s opravdu vynikajícím profesionálním životopisem. Mě je to celkem jedno, že to tam napsali, jenom si myslím, že takto by Ústavní soud odpovídat neměl. Moje ústavní stížnost z 2. 11. 2009 byla řádně na Ústavním soudu zaregistrována a dosud nebyla vyřešena. Myslím tím ústavní stížnost proti „zrušení“ Ústavního zákona č. 195, to je ústavní stížnost proti rozhodnutí Ústavního soudu. Já vím, jak s tím Ústavní soud naložil a proč a jak, ale také vím, že Ústavní soud si je vědom, že s tím naložil špatně. Jestli má někdo právo podat ústavní stížnost, řekněme, že mám nezadatelné právo podat ústavní stížnost podle Článku 23.

K dotazu soudce, zda za těch 14 let jakákoliv instituce z veřejné správy, zda dala někdy najevo, že ta funkce, kterou si vzal nebo využil Článek 23 a Článek 21, skutečně existuje, zda to mělo jakýkoliv reálný dopad, že by jakkoliv na to pozitivně reflektoval, reagoval tak, že skutečně je něco takového možné a je možno tímto způsobem jednat za veřejnou správu nebo vydávat jakákoliv rozhodnutí, předběžná opatření, rozhodovat o tom, jakým způsobem budou vyčleněny peníze z Evropské unie apod., obžalovaný uvádí: otázce rozumím. Jednak odpověděla Evropská komise, že to bere na vědomí tu situaci, která je, že bere na vědomí tu

situaci. Jestliže premiér ČR začíná státní návštěvu v sídle cizí zpravodajské služby, to svědčí o tom, že za Bezpečnostní informační službu převzala zodpovědnost CIA. Jestli premiér suverénní země začíná v jiné suverénní zemi návštěvu v sídle její zpravodajské organizace, jedná se z diplomatického hlediska o porušení svrchovanosti toho státu. Z hlediska třetího skutku, ze kterého jsem obžalován, na který nikdo nereagoval, tak to, že někdo ze své podstaty říká, že je dále příslušníkem Bezpečnostní informační služby, nemám důvod to zpochybňovat, já se jen snažím vysvětlit, že Bezpečnostní informační služba má velký problém a je v zájmu nás všech, abychom tento problém řešili. Takovéto rozhovory s příslušníky Bezpečnostní informační služby proběhly z mé strany. Proběhly předtím, než se to stalo. Já jsem požádal třeba Spojené státy o nabídku určité vojenské techniky a ta nabídka na straně Spojených států byla oficiálně České republice udělena. Má to souvislost s projednávanou věcí, že to prověřovala Bezpečnostní informační služba a na základě prověření Bezpečnostní informační služby ta nabídka ze strany Spojených států byla ČR učiněna. Ptal jste se, jestli někdo uznává ve své podstatě situaci, ve které jsem se, ne svoji vinou podle Článku 23 a Článku 21 ocitl, tak na to odpovídám, že když někdo činí určité nabídky na mezinárodní úrovni tak, jak jsem to po nich chtěl, tak on neměl nikde jinde možnost to získat. Myslíte, že kongres Spojených států může dát soukromé osobě nabídku na zbraňové systémy? To si myslím, že ne, to nemůže. Soudce by měl vědět, že zbraně se nachází v jakémsi režimu obchodování. Já si myslím, že minulý týden byl předložen dokument, který říká, že ROBOT je normálně součástí smluvních vztahů s Ministerstvem obrany, takže takto bych na to asi odpověděl. Pokud někdo zpochybňuje Článek 23 a Článek 21 odst. 1 Listiny, tak samozřejmě pro něj platné není.

K dotazu k Usnesení o znemožnění činnosti ústavních činitelů, které podal na Nejvyšší správní soud a Ústavní soud, co z toho plyne, obžalovaný uvádí: předpokládám, že minimálně jedna z těch institucí by mi měla odpovědět v nějaké zákonné lhůtě. Mohli mi odpovědět třeba, že se mílím a mají pro to tyto důvody, nestalo se tak. Jestli ústavní soud poté, co ve své podstatě toto bylo vyneseno na papír, se opět postavil proti Listině základních práv a svobod, tak asi není schopen fungovat v souladu s Listinou základních práv a svobod. Co je platné neurčuje nikdo, kdo je vybrán, kdo je jmenován nebo prohlásován. Co je platné, a to je ten kámen úrazu, určuje svrchovaný zákon, svrchovaný přirozený zákon v podobě Listiny základních práv a svobod, ten určuje, co je platné. Nelze vykládat, § 1 odst. 1 Ústavního zákona č. 23/1991 Sb. říká, že nelze Listinu vykládat, protože on zní. Ústavní zákony, jiné zákony, právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod.

K dotazu samosoudce, kdy se nějakým rozhodnutím snaží znemožnit činnost ústavních činitelů, zda k tomu skutečně došlo nebo jaký má být dopad té listiny, kterou na ty podatelny poskytl, obžalovaný uvádí: dopad té listiny má být úplně jednoduchý, abychom se vrátili k dodržování Listiny základních práv a svobod. Ta listina tak není nazvaná, protože byla podány předtím jiné listiny, které byly nazvány jinak a byly vyřízeny v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Výklad Listiny není státní mocí možný. V tom Článku 23 je napsáno, že každý má právo na odpor proti tomu, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod založených Listinou. Důležitý dodatek tam je: pokud je činnost ústavních orgánů nebo dosažení spravedlnosti znemožněno. Ten odpor můžete vést pouze za předpokladu, že platí, že je znemožněna činnost ústavních orgánů a že znemožněno účinné použití zákonných prostředků. Takže, jestliže ústavodárce řekne, že mění Listinu základních práv a svobod, bavíme se o ústavním zákonu č. 162/1998 Sb., jestliže Ústavní soud řekne, že si osobuje právo rušit ústavní zákony, kterými se musí řídit a je jimi vázán, tak potom nastávají ty dvě podmínky, na základě kterých můžete použít ten odpor. To není můj výklad, to je napsané v tom Článku. Může Ústavní soud fungovat, když nebude dodržovat ústavní pořádek České republiky? Jestliže Ústavní soud řekne, že bude rušit ústavní zákon, který se podle Článku 85 odst. 2 Ústavy České republiky musí řídit a podle Článku 88 odstavce 2 Ústavy ČR je jím vázán, tak asi nedělá něco, co mu je povoleno. Jestliže soudce zpravodaj, který toto dělá přímo píše, že když toto chce udělat, tak musí pominout právě Článek 23 Listiny, tak se

na mě nezlobte, já ve své podstatě, z hlediska svého vzdělání a své zodpovědnosti, kdybych to řekl jinak společnost do mě vložila zadarmo nějaké peníze, abych vystudoval, tak mi nezbyvá nic jiného, než ten Ústavní soud vyzvat k nápravě té situace a jestliže ten Ústavní soud začne mi vykládat, přesně před 15 lety vydal stanovisko ústavní soudce Kučera, který říká, to stanovisko bylo myslím minulý týden poskytnuto, který říká, že to bude trvat, ale že snad jednou někdy ta diskuse bude zahájena, takže jinými slovy, on uznává, byl disidentem, dělal dissent k tomu nálezu PL 2709, ale v tom dissentu, když si přečtete, tak se všechno ve své podstatě stalo, co on predikoval. Já jsem opravdu rád, že po 15 letech zahajujeme tuto diskusi, ale říkám, že Článek 23 existuje, Článek 23 jsem použil a když tedy mám výklad, tak předpokládám, že se dozvím, v čem ten výklad je chybný, a ne že je chybný na základě toho, že daleko podřízená právní norma říká něco, co si člověk může myslet. Já jako občan ČR mám právo použít Článek 23 Listiny základních práv a svobod, a to jsem udělal. Jestli někdo toto právo zpochybňuje, tak zpochybňuje listinu. Jestli někdo neřekne, co jsem udělal špatně v rámci toho, tak já nemám důvod ve své podstatě, v té obžalobě není napsané, co jsem udělal špatně. V té obžalobě je napsané, že jsem se dovolil považovat za nejvyšší ústavní instituci nebo že jsem použil státní znak. Státní znak používají reprezentanti České republiky, velký státní znak, dělají něco špatně“? Státní znak podle zákona o symbolech ČR může za určitých okolností použít jakákoliv právnická nebo fyzická osoba. Jinými slovy, jestli Listina říká, že můžu za určitých okolností dělat správu věcí veřejných, tak já jsem ten státní znak 6 nebo 7 let nepoužíval, já jsem ho začal používat až po sedmi letech, a 7 je důležitá číslovka, že jsem po 7 letech k něčemu dospěl a po 7 letech jsem ten státní znak použil a nikdo ho nerozporoval dalších 5 let, od roku 2018 nikdo nerozporoval použití státního znaku, ani Nejvyšší státní zástupce Zeman nerozporoval použití státního znaku mou osobou. Jenom mi všichni psali: my se nechceme chytit tou listinou, my se chceme chytit, já nevím čím, to, co si odhlasujeme, a to je ten problém. To je ten problém, protože tady potom dochází k odstraňování demokratického právního řádu lidských práv a svobod založeného Listinou. Já tomu rozumím historicky a politologicky, jak k tomu došlo a teď jde jenom naslouchat ve své podstatě a říct si vzájemně v čem je ten problém. Jestli říkáte, že problém je v tom, že používám citaci Nejvyššího správního soudu, jestli je problém v tom, že se řídím Listinou, tak jo, já s tím nic neudělám, je to situace, do které jsme se dostali, vidíte to jako problém. Já jen říkám, že to není dobrá cesta, protože to odnese celý stát. To není záležitost Vladimíra Chlupa, to je záležitost celého státu, protože celý stát najednou zjistí, že se dostal mimo trajektorii, na kterou ve své podstatě v roce 1991 vstoupil.

K dotazu soudce, zda ví, jaký je rozdíl mezi aktivním a pasivním volebním právem, obžalovaný uvádí: volební právo je jen jedno. To je Článek 22 Listiny. Ví, že se můžete rozhodnout podle Článku 21, jestli budete usilovat o výkon té věci veřejné přímo anebo jestli budete v nějakém zastoupení. Ano, je tam nebo, bez čárky, tzn. jinými slovy můžete používat obě dvě ta práva současně. Článek 22 říká, ví, jaký je politický systém a za jakých okolností funguje a Článek 23 říká, že když to prostě přestane fungovat, tak máte na něco právo a potom se můžete vrátit do toho Článku 21, který mu předchází, odstavce 1. Jestli se chcete bavit o tom, že politické strany dneska, když se podíváte do Stanov politických stran, já teď nemůžu být politicky organizován z důvodu své víry jako v demokratickém právním státě, to je trochu složitější, katolíci mají trochu jiné úkoly v demokratickém právním státě, ale když se na to podívám z politologického hlediska, tak každá politická strana neumožňuje prakticky svobodný přístup do ní. Vytváří tzv. mechanismy přijetí. Na základě vlastní vůle to můžete vykonávat pouze za určitých okolností, tzn. mě by vyhovovalo, kdybych mohl volit, ale ve své podstatě, jak můžu volit, když Nejvyšší správní soud nejpozději od roku 2010 říká, že přezkum voleb není možný. Oficiálně to říká, to ustanovení, že nejde podat návrh na neplatnost voleb. V zákoně je napsaný návrh na neplatnost voleb a Nejvyšší správní soud říká, že ho nejde podat. To mám tuny takových papírů. Jestli za těchto okolností blokuje jakékoliv volební právo. Pouze tři typy republik timokracie, ochlogracie a oligarchie umožňují, aby je zastupovali ti lidé, kteří jsou buď vybraní, prohlašováni nebo voleni. Demokracie je jediný

typ republiky, nad jejíž existencí se podělí všichni podle rovných a sobě dostupných práv, podle rovnosti v důstojnosti a v právech. Takže jestliže někdo začne zpochybňovat rovnost v důstojnosti a v právech, jinými slovy se začne oslovovat vícemocí než má, tak potom samozřejmě nastává situace, že říká, ale vy máte možnost pouze pasivně volit a aktivně můžete volit jenom za těch předpokladů, že my vám vybereme lidi, kteří budou voleni. Pasivní a aktivní volební právo nepatří do demokraticky právního státu. Tady aktivitu drží všichni občané, to se týká všech občanů, ale samozřejmě podle daných postupů a pravidel.

K dotazu státní zástupkyně, zda podle obžalovaného je vůbec nějaký orgán, který v ČR funguje, zda je v souladu s Listinou základních práv a svobod, když uvádí, že Ústavní soud ne, Nejvyšší správní soud ne, Parlament ČR ne, obžalovaný uvádí: nějak fungujeme, ale nefungujeme v souladu s Listinou základních práv a svobod. Když to vezmeme z politologického hlediska, tak se odsouváme od demokracie. Snažíme se odstranit demokraticky právní řád založený tou listinou. Všechny ty instituce, které jste jmenovala, se vlastně snaží odstranit tu demokracii. Z hlediska cyklu republiky je to logické, jim to nevyhovuje. Nemyslím si, že funguji bezchybně, já se snažím jako občan ČR způsobem, který mi je dán, který zvládám, upozornit na určitý problém. Důvody toho upozornění se zde snažím vysvětlit. Věřím v to, že lidé jsou v zásadě dobří, tzn. problém je pouze v tom, že vždycky chceme víc než ti druzí. Tento případ svědčí o tom, že když byly konfrontovány ústavní orgány s otázkou funkčnosti podle Listiny základních práv a svobod, tak potvrdily, že nefungují podle Listiny základních práv a svobod. Neříkám, že neexistuje žádný. Neříkejme existence nebo neexistence, protože to je opravdu složité, to gró je vrátit tyto orgány na trajektorii základních práv a svobod. Dnes ty orgány nejsou na trajektorii základních práv a svobod.

K dotazu státní zástupkyně, jak si to vysvětluje, že nejsou na trajektorii základních práv a svobod, obžalovaný uvádí: měli jsme tady velmi dlouhou dobu, od 25. 9. 1555 máme tady období koho panství toho víra, měli jsme do 8. 2. 1991, a to je hrozně dlouhá doba na to, aby se v nás zakořenilo, že když někdo přijde a prohlásí, že je tou osobou, tak že se za tu osobu považuje a my ho tak budeme považovat. Ten problém je samozřejmě, když se mě zeptáte jako člověka, který tyto věci studoval a učil, jestli demokracie je udržitelná, tak já na to odpovím, že podle klasické vzdělanosti nikoliv, protože se snaží ty ostatní republikánské formy zrušit. A že na konec lidi jaksi nedbají práv psaných i nepsaných, to je citace z Platonovy ústavy. Změní se to na nějakou jinou formu. Tím, že jsem katolík, tak mám problém v tom, že římskokatolická církev podepsala dva dokumenty, Závěrečný akt Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě a Pařížskou chartu pro novou Evropu. Tyto dva dokumenty podepsala poté, co se po 140 letech vrátila zpátky do mezinárodních diplomatických vztahů. A ty dokumenty projektovala do katechismu katolické církve, karolinského práva a dalších dokumentů. Takže pro mě ve své podstatě není otázka o tom – ty dokumenty říkají následující věc, můžeš si myslet co chceš o demokracii, můžeš si myslet, jakože to je neudržitelné, ale tvoje povinnost je to udržet, protože všechny ostatní republikánské režimy jsou horší. Jestliže oligarchie domu Habsbursko-lotrinského založená Pillersdorfovou ústavou roku 1848 se změnila na timokracii ČR, snažím se odpovědět tím, proč se komunismus změnil na demokracii, proč se nacismus změnil na komunismus, jinými slovy, protože to v jakousi chvíli přestalo těm lidem vyhovovat.

Paní státní zástupkyně vznesla dotaz na obžalovaného, zda tvrdí, že některým lidem v ČR přestala vyhovovat republika/demokracie a směřují ke změně systému:

Obhájce žádá soud, jestli by bylo možné, aby paní státní zástupkyně kladla otázky řekněme nenávodným způsobem. Mám ten dojem, že to není otázka toho pochopení, protože to celkem asi víme, o čem můj klient hovoří, spíš mi to přijde jako snaha ho nějakým způsobem zesměšnit, proto bych byl rád, kdyby otázky byly kladeny správně.

K dotazu státní zástupkyně, proč podle něj dochází k nějakému útlumu demokracie, obžalovaný uvádí: snažím se říci, že demokracie je cyklus, tak je popsán v té Ústavě, v kapitole osmé Ústavy nebo knize osmé Ústavy je popsána demokracie jako jeden ze čtyř typů republiky. Jinými slovy, v jakousi

chvíli přestala někomu vyhovovat konstituční monarchie a změnil to na timokracii. Z timokracie se to změnilo na ochlokracii, to je komunismus a z ochlokracie se to změnilo na demokracii a protože to je cyklus, tak je logické, že teď je tlak na to, aby se to změnilo na oligarchii. Tlak lidí, kteří se snaží zastávat veřejná místa. Když se na to dnes podíváte, tak třeba i takové označení leader. Tlak lidí, kteří se chtějí nechat zvolit, nemůžu vědět, jestli všech, co kandidují. Jsou to lidé, kteří jsou ještě politicky činní, jsou v parlamentu. Třeba Hana Marvanová je osoba, která byla disidentkou za minulého režimu. Někteří lidé si nemusí být vědomi toho, že usilují o odstranění demokratického právního řádu. Jsou to všechny osoby, které si myslí, že demokracie není rovnost důstojnosti.

K dotazu samosoudce, kdo si to konkrétně myslí, obžalovaný uvádí: Petr Fiala si to myslí, protože to napsal v jednom článku. Jestli si to myslí celá vláda, to já nevím, já jsem se jich neptal. U Petra Fialy můžu doložit to, že si myslí, že demokracie je to, že se lidé rozhodnou že je. Místopředseda Paxa nevím, jestli si to myslí, označil mě jako Nejvyšší státní instituci. Na současném Ústavním soudu nevím, jestli si to někdo myslí, ale v tom roce 2009 vím.

K dotazu k Nejvyššímu správnímu soudu, jestli ví o někom konkrétním, kdo by si to myslel na Nejvyšším správním soudu, obžalovaný uvádí: já se ptám, jak je toto relevantní.

Státní zástupkyně uvádí, že je to relevantní v tom, že obžalovaný tvrdí, že tuto činnost vykonává proto, protože se někdo snaží odstranit nebo přejít od demokracie k nějakému jinému, tak se ptám, kdo konkrétně si to přeje, k tomuto obžalovaný uvádí: na to odpovím zcela jasně. Všechny osoby, které neuznávají Listinu základních práv a svobod. Osoby jsou doloženy ve spise, nebudu tady jmenovat, protože si je nepamatuji.

K dotazu státní zástupkyně, proč ty své písemnosti nazývá třeba usnesení Nejvyššího správního soudu apod., obžalovaný uvádí: tam je napsané usnesení Nejvyššího správního soudu z toho důvodu, že mi nezakazuje Listina to takto pojmenovat, a protože se jedná o správní akt, tak to může být i usnesení.

K dotazu státní zástupkyně, zda podle něj může vydávat usnesení Nejvyššího správního soudu, obžalovaný uvádí: když se na to podíváte na to usnesení Nejvyššího správního soudu, tak je koncipováno tak, aby bez osob, které se v tu danou chvíli identifikují s Nejvyšším správním soudem, nemělo smysl.

K dotazu samosoudce, zda má za to, že může vydávat usnesení Nejvyššího správního soudu, obžalovaný uvádí: pokud jsem ho vydal, tak asi ano. Neřekl jsem, že jakákoliv, můžu vydávat dokumenty, které mají správní charakter a nejsou v rozporu s Listinou základních práv a svobod. V Listině základních práv a svobod se o Nejvyšším správním soudu myslím nic nepíše.

K dotazu státní zástupkyně, podle čeho si vykládá nebo si myslí, že ten jeho výklad Článku 23 je správný, obžalovaný uvádí: místopředseda Ústavního soudu, Ústavní soudce zpravodaj v nálezu PL 2709 si byl vědom toho, že proti jeho činnosti lze aktivovat Článek 23 Listiny základních práv a svobod, veřejně to publikoval v časopise Právník v dubnu 2005, tzn. nemám důvod si myslet, že tento úmysl, který jasně nastínil, který jasně popsal a který potom provedl v rámci výkonu své funkce prostě zakládá nějaké mé chybné postupy. Vycházím z jeho skutku, protože ten Článek 23 říká, že se můžu ... on může napsat co chce svým způsobem, pokud je to v souladu s Listinou, pokud tu Listinu nějakým způsobem nehanobí, pokud uznává důstojnost rovnosti a v právech tím co napíše, tak může napsat co chce. Tady on napsal, že aby mohl něco udělat, tak musí pominout Článek 23 listiny a já jsem se ohradil a vznesl odpor, činnost proti tomu co udělal, protože jsem věděl, že to udělal s tím, že tento Článek pominul. Tak jsem tento článek aktivoval.

K dotazu státní zástupkyně k bodu 3, čeho tím chtěl dosáhnout nebo co od toho čekal, obžalovaný uvádí: sabotáž demokratického právního státu může být napravena účinnou lítostí. Když by tyto instituce umožnily projednání této záležitosti, když by umožnily ve své podstatě vysvětlení a nějakým

způsobem prezentace těch různých názorů v této věci, tak si myslím, že lze je přimět k tomu, aby se vrátili k dodržování té Listiny základních práv a svobod.

K dotazu samosoudce, zda kdyby nařídili nějaké jednání, obž. by tam přinesl svoje námitky, oni by řekli, jestli jsou nebo nejsou opodstatněné a kdyby byly, tak by se to snažili napravit, obž. uvádí: neexistuje žádný člověk, který má konečné slovo v demokratickém právním státě, taková osoba neexistuje, to je ten základní problém, který my tady řešíme. Někdo chce nějaké dovolení pořád od někoho, aby mohl dělat to, co si přeje. Demokratický právní stát je založen na tom, že lidi spolu žijí v důstojnosti a s uznáváním práv toho druhého. Když je začnou porušovat, tak jsou tady od toho soudy, aby nějakým způsobem, s vědomím těch základních práv, tu situaci řešili. Jestliže Nejvyšší soud v té zemi řekne, že se nebude řídit základními právy, tak jak v té zemi může být dosaženo spravedlnosti, protože je to nejvyšší odvolací instituce. Jestliže ústavodárce té země řekne, že se nebude řídit základními právy, tak jak v té zemi může fungovat právo. Ta země nemusí kleknout, ale může se změnit na oligarchii, může se změnit na timokracii, může se změnit zpátky na ochlogracii. Ale tady je důležité říci to, že vzhledem k tomu, když se podíváte na ta podání, která jsem dělal, tak já jsem je dělal s vědomím si nějakého mezinárodního přesahu, nežijeme v situaci, kdy jsme tady sami, jsou tady jiné kultury a kultura západní již není dominantní. Takže když to vezmu do důsledku, někdo nám to otluče o hlavu, někdo toho zneužije a pokud se bavíme o tom, proč jsem to podal k tomu soudu, tak od roku 2022 Čína a Rusko vydávají jasná prohlášení a ta prohlášení říkají, čeho chtějí na mezinárodním fondu dosáhnout, a to první prohlášení ze 4. 2. 2022 znělo jednoduše, ač bylo celkem dlouhé a znělo, aby demokracie byla to, co si lidi řeknou a demokracie není to, co si lidi řeknou. Demokracie má svá jasná pravidla, má své jasné zákony a v rámci mezinárodního pořádku organizace spojených národů je jakýmsi způsobem definována.

K dotazu státní zástupkyně, proč vystupoval za orgány, že si aproboval tady ta práva, proč nevystupoval jako konkrétní osoba, obžalovaný uvádí: ale já jsem vystupoval jako konkrétní osoba, jako Vladimír Chlup. Vždycky jsem vystupoval jako Vladimír Chlup. Podával jsem to formou, aby ty instituce měly možnost se vrátit na tu oběžnou dráhu té Listiny základních práv a svobod. Když se podíváte na ta podání, ta podání jsou koncipována tak, že pokud ti lidé, kteří tam sedí, udělají nějaké aktivní kroky v rámci toho podání, tak mě o Článek 23 automaticky připraví. Jinými slovy, když se bavíme třeba o znemožnění činnosti těch ústavních orgánů, tak tam nic nebránilo Nejvyššímu správnímu soudu, nic nebránilo Ústavnímu soudu i v intenci té ústavní žaloby z roku 2009 prostě zahájit to veřejné projednávání, na které mám právo mimo jiné, i podle Článku 23 mám na to právo. Když já řeknu, že s tím nesouhlasím, ve své podstatě ano, já uznávám, může 5-10 milionů lidí začít takto fungovat, je tady anarchie, ale tady jsem se snažil ty věci dělat neanarchisticky, tzn. já jsem nešel vyřvávat na náměstí, že tady všichni pozbydou legitimacy, já jsem třeba napsal všem senátorům 2x, tzn. napíšete 2x 81 dopisů, jasně jim vysvětlíte tuto záležitost, Ústavní právní výbor senátu řekne ano, my si k tomu sedneme ano, uděláme jednání, očekávejte v nejbližší době vyjádření v této věci. Když to nepřijde, tak se ptám proč, odpověď je ta, že volby dopadly tak, jak jsme chtěli, není to potřeba.

Vyhlášeno

Usnesení

podle ustanovení § 213 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému předkládá k nahlédnutí dokument na čl. 19-21.

Ke čtenému dokumentu a k dotazu samosoudce, v jaké části toho dokumentu je to, co aktuálně obžalovaný uváděl, že tam nějakou činností může být odebrán ten Článek 23 nebo zda je tam odkaz na to, že to chce projednat, obžalovaný uvádí: v tom Článku 23, který má dvě části, tak v té druhé části je to jasně napsáno, tzn. jestli ta instituce začne dál pracovat v souladu s Listinou základních práv a svobod, tak se Článek 23 ruší. Jestli by Nejvyšší správní soud toto konkrétně zveřejnil na své úřední desce, tak tím

vyvolá určité řízení a tím chci říct, že o to šlo. Já jsem to nepodával s tím, že to tam zveřejní nebo nezveřejní, já jsem to podával s tím, že mám možnost tuto i tuto. Jestliže nastala situace, že byl pověřen vedením Bezpečnostní informační služby nějaký člověk, tak automaticky činnost té služby byla znemožněna. Ten dokument je svým způsobem nadbytečný, ale mohla se obnovit ta činnost využitím toho dokumentu, to byl ten cíl. Když zpravodajská činnost nějakým způsobem probíhá, součástí jsou open-source intelligence, jinými slovy většina zpravodajských služeb spřátelených i nesprátelených sleduje veřejně dostupné zdroje. Když toto najde, tak běžně ty spřátelené služby se automaticky ptají, jak si to mají vyložit. Některé spřátelené služby už to věděly, jak si to mají vyložit, třeba CIA nebo DIA, ale ten problém je vyloženě v tom, že vyhledáte podle Článku 23 způsob, jakým napravit tu situaci a nemám pocit, že Listina základních práv a svobod by mě opravdu zakazovala vydat usnesení Nejvyššího správního soudu s tím, že chci dosáhnout ve své podstatě projednání tohoto usnesení. Ta diskuse mohla začít podle správního řádu třeba, podle 500/2004, já nevím, jestli vůbec jsem oprávněn nějaká správní rozhodnutí vydávat. Na tento konkrétní dopis mi taky bylo odpovězeno, odpověď tam máte. Je to v důkazních materiálech, důkaz pana Mazance. Reagoval jsem na to podáním číslo tři. Potom už mi neodpověděli. Má to nějaký řád a ten řád spočívá v tom, že napřed byla zastavena činnost Bezpečnostní služby tím, že nemá ředitele. Bezpečnostní informační služba může fungovat pouze tehdy, má-li ředitele. Mezi tím jsem dostal odpověď z evropské komise a na základě toho jsem reagoval tím skutkem, který máte v obžalobě pod číslem 4, tzn. zastavení činnosti. Nebylo mi odpovězeno, že to právo nemám. Byl řečen názor, že se tím mohu něčeho dopustit, že se tím mohu dopustit přisvojující pravomoci úřadu.

K dotazu státní zástupkyně, na základě čeho má oprávnění vydávat předběžné opatření, kterým stanovuje povinnost Ministerstvu obrany ČR, Generálnímu štábu atd., obžalovaný uvádí: předběžné opatření je součástí správního výkonu činnosti. Aplikace Článku 23, Článku 21 odst. 1.

K dotazu obhájce obžalovaný uvádí: v roce 1990 jsem začal studovat dvoj obor historie – politologie na Univerzitě Palackého, ten jsem v roce 1995 dokončil, v roce 1995 jsem nastoupil do společnosti Pramacom – HT, pro kterou pracuji dosud.

K dotazu samosoudce k zaměstnání obžalovaný uvádí: minulý týden byly předloženy nějaké důkazy, které tady v této věci lze předložit. Já pro ně pracuji, mzdu nepobírám, do zaměstnání chodím, pracuji na PC, mám přístup do firmy. V důkazech je dokladována ta činnost, kterou pro ně dělám. Jestli Bezpečnostní informační služba říká, že tam nemůžu být zaměstnán, ten důvod je ten, že jim to činí vnitřní obtíže, potom je to zase odepření práva na práci, to se stále bavíme o tom neustálém dodržování Listiny základních práv a svobod. V tuto chvíli je plněna smlouva s Ministerstvem obrany ČR, která nelze plnit mimo Článek 23 Listiny základních práv a svobod. Podle zákona ČR jsem nyní v pracovním poměru, na základě konkrétní pracovní smlouvy, na jedné straně jsem ji podepsal já, na druhé straně pan Oulehla.

Dále k dotazu obhájce obžalovaný uvádí: od roku 1995 jsem činný v obranném průmyslu a v rámci toho jsem se podílel na několika projektech vyzbrojovacích armády ČR především v souvislosti s NATO, z velké části to byly činnosti, které byly řešeny i pro vyzbrojovací agenturu NATO NSPA, kde se řešila třeba otázka kompatibility boje v noci, pozemně vzdušného boje, vybavení malých jednotek, celkové zabezpečení, technologie. Byl jsem opakovaně žádán Ministerstvem obrany, generálním štábem o určité expertízy, dělal jsem rozborů konfliktů, ze kterých potom vyplývaly nějaké zásadní změny, toto vše se dokládalo minulý týden v nějakém minimálním množství a z toho pohledu jsem konfrontován s tím bezpečnostním vývojem, který tady je, mám publikační činnost v této záležitosti, poměrně pravidelnou, nad rámec toho jsem 20 let vyučoval na UP historii západu, takže toto je moje nějaká kvalifikace.

K dotazu obhájce, v čem vidí to bezpečnostní riziko nebo riziko pro suverenitu ČR, na které se snažil upozorňovat, obžalovaný uvádí: mezinárodní řád v roce 1945, který završil dvě světové války, je postaven na mezinárodním právu organizace spojených národů, od Charty organizace spojených národů přes

všeobecnou deklaraci lidských práv, mezinárodní pakt o občanských politických právech až k té projekci národní Listiny. Důležité je, že Severoatlantická smlouva, která je součástí našeho právního řádu pod č. 66/1999 Sb. říká, že pouze státy, které toto dodržují a které toto nějakým způsobem ctí a realizují, mohou ve své podstatě být součástí této kolektivní obrany. Pro mě je zcela zásadní to, že může nastat situace, že díky těm věcem, kvůli kterým tady jsme a nejsou to ty 4 body té obžaloby, jsou to ty kroky těch ústavních orgánů, může být obranyschopnost ČR zásadním způsobem narušena a zpochybněna. To je to, co je zásadní. Jinými slovy pakty č. 162/1998, 318/2009, 49/2021 a 295/2021 jsou jasné důkazy toho, to jsou polovina nálezy ÚS a polovina jsou zákony, to jsou jasné důkazy toho, že způsobilost ČR v rámci kolektivní obrany Severoatlantické aliance může opravdu zpochybnit kdokoliv. Já jsem jinak mimochodem dokazoval v rámci této věci, že tady došlo k tomu, že někteří ti lidé opravdu konali na objednávku jiných států.

K dotazu obhájce, zda se někdy léčil s nějakým duševním onemocněním, obžalovaný uvádí: neléčil. Nebylo mi sděleno, proč orgány činné v trestním řízení chtěly přezkoumávat můj duševní stav. Jenom mi vždycky položili otázku, jestli se cítím normální, jestli si myslím, že jsem normální. Nesdělili, mi, proč by to chtěli zkoumat. Když jsem byl ve zdravotním ústavu, nebyla mi předdělena nutná obhajoba. Dostal jsem propouštěcí zprávu a nevím o tom, kromě obžaloby, že by nějaká jiná zpráva existovala.

Obžalovaný dodává: já bych chtěl, aby tady zaznělo zcela jasně to, že jsem hledal a stále hledám způsoby, jak odstranit tu situaci, která je dána, že si ve Sbírce zákonů ČR může kdokoliv přečíst, že ústavní orgány neuznávají Listinu základních práv a svobod, to je ten můj problém, který chci nějakým způsobem napravit, a to si myslím, že by zde mělo jasně zaznít. Jestli k tomu používám takové nebo takové prostředky, za mě, pokud tak činím nenásilně, pokud tak činím s tím, že se dotyční můžou k tomu vyjádřit, tak to nevnímám, že by to bylo jakýmkoliv způsobem závadné. Jestli někdo říká, že je to můj názor, říkám ano, může to být můj názor, ale potom ať mi předloží jiný názor. Zatím ty názory, které mi byly předloženy a na které já jsem reagoval, to je důležité, já jsem reagoval až na ty názory, jako je třeba Holendr, tak byly na počátku činěny s úmyslem ten demokratický právní stát odstranit, bylo to tam přímo jasně řečeno. Vy se ptáte třeba konkrétně na Petra Fialu, tak ten v jednom odborném článku napsal, že co je demokracie je zřejmé až po volbách, což upřímně řečeno, on je taky katolík, je to zvláštní přístup, ale já uznávám, že v rámci historie, kterou jsme všichni přišli, je to možné takto vnímat, ale my jsme opravdu 8. 2. 1991 udělali červenou čáru uvozením Listiny základních práv a svobod a pokud tuto červenou čáru překročíme, tak bude válka, to je jednoduchá rovnice. Tato čára měla zabránit tomu, co se stalo ve druhé světové válce a co se stalo v první světové válce. Já denně provádím analýzu několik konfliktů, denně mám několik zdrojů, ze kterých čerpám, tyto věci používám ve své práci, ta práce je respektována i lidmi, kteří sedí dnes na AR ČR a Ministerstvu obrany. Nemám důvod ve své podstatě si myslet, že dělám něco zcela zásadního. To, že některým lidem se to nelíbí, to, že někdo si myslí, že přece nemůžu být normální, když vydám usnesení Nejvyššího správního soudu, já tomu rozumím, protože za první republiky to nešlo, za Rakouska-Uherska to taky nešlo, teď to za určitých okolností asi jde.

Státní zástupkyně uvádí, že souhlasí se čtením znaleckého posudku.

Obhájce uvádí, že se vyjádří písemně, zda budou souhlasit se čtením znaleckého posudku. Obhájce trvá na námitce proti provedení důkazu, jak uvedl.

Státní zástupkyně uvádí, že se kolega ozve, zda bude mít důkazní návrhy.

Obhájce bez důkazních návrhů.

Nato vyhlášeno

usnesení:

Hlavní líčení ***se odročuje na den 25. 3. 2025 v 12:15 hodin*** do jednací síně č. 5/II. poschodí s tím, že státní zástupkyně, obžalovaný a obhájce berou termín odročeného hlavního líčení na vědomí s tím, že už nebudou písemně obesíláni, a to za účelem pokračování v dokazování.

Hlavní líčení skončeno v 14:30 hodin.

Mgr. Jakub Kučera
samosoudce

Jana Hebelková
protokolující úřednice

Protokol vyhotoven na základě zvukového záznamu dne: 18. 2. 2025
CD se zvukovým záznamem uloženo u tohoto spisu.
Za správnost vyhotovení záznamu: Jana Hebelková